

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 czerwca 2013 r. - powódka I. P. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego - (...) spółki akcyjnej w W. (dawniej: N. (...) Towarzystwo (...) na (...) spółki akcyjnej w W.) nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym kwoty 130.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska powódka podniosła, że w ramach umowy o współpracy z dnia 31 grudnia 2003 r. zawarła umowy ubezpieczenia na rzecz pozwanego z pozyskanymi przez nią klientami, za które nie otrzymała w całości umówionego wynagrodzenia prowizyjnego. Wysokość wynagrodzenia i podział na prowizję za zawarcie umowy ubezpieczenia i wykonywanie czynności związanych z jego obsługą określał raport prowizyjny załączony do każdej z zawartych umów ubezpieczenia. Przedmiotem zawartych umów był produkt pozwanego (...). Powódka wskazała, że przedmiotowa umowa o współpracy została rozwiązana przez pozwanego w trybie natychmiastowym w dniu 12 kwietnia 2007 r. z uwagi na naruszenie postanowień § 5 ust. 4 umowy. Zdaniem powódki takie rozwiązanie umowy było nieuzasadnione, gdyż z zakresu swoich obowiązków wywiązywała się prawidłowo, a brak wyłączności świadczenia usług na rzecz pozwanego nie zakazywał jej informowania klientów o nowych produktach innego ubezpieczyciela, co także wynikało z pełnomocnictwa udzielonego jej przez tegoż klienta. Powódka nie zakwestionowała samego faktu rozwiązania umowy, a jedynie przyczyny rozwiązania umowy poprzez wykazanie braku podstaw do jej rozwiązania i jednocześnie podniosła, że nie doszło do naruszenia obowiązku lojalności. Nadto powódka podniosła, iż działała jako multiagent, czyli agent, który wykonuje działania agencyjne wobec więcej niż jednego zakładu ubezpieczeń

Powódka oparła swoje roszczenie na § 11 ust. 11 umowy o współpracy oraz art. 761 § 1 k.c. Dochodzona w pozwie kwota obejmuje część okresu obowiązywania umów ubezpieczenia pomiędzy pozwanym, a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (od stycznia 2008 r. do listopada 2012 r.), (...) spółką akcyjną w W. (od stycznia 2008 r. do czerwca 2013 r.) i (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (od stycznia 2008 r. do lipca 2009 r.) (pozew k. 3 - 10).

Wobec tego, że okoliczności nie budziły wątpliwościw dniu 6 września 2013 roku Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt XX GNc (nakaz zapłaty k. 101).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 27 września 2013 r. pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu stanowiska pozwany z ostrożności procesowej wskazał, że roszczenie o zapłatę wynagrodzenia prowizyjnego z tytułu zawartych umów ubezpieczenia było przedmiotem rozstrzygnięcia innych sądów, gdzie zapadły wyroki prawomocnie oddalające powództwa powódki. Pozwany podniósł, że z uwagi na naruszenie przez powódkę zasady lojalności wyrażonej § 5 ust. 4 umowy o współpracę, opierając się na treści § 11 ust. 3 umowy o współpracy, w trybie natychmiastowym rozwiązał umowę oraz wszelkie stosunki prawne łączące strony. Naruszenie lojalności zdaniem pozwanego wynikało w szczególności z tego, iż powódka uczestniczyła wyłącznie w „zainicjowaniu” współpracy z (...), w żaden sposób nie wykonywała czynności obsługowych w drugim i trzecim roku obowiązywania umowy ubezpieczenia, ostatecznie zaś złożyła ofertę konkurencyjnej firmy ubezpieczeniowej. Powódka o rozwiązaniu umowy o współpracę została poinformowana pismem z dnia 12 kwietnia 2007 r., które otrzymała w dniu 18 kwietnia 2007 r. Zdaniem pozwanego, z tym dniem wygasły wszelkie wynikające z niej uprawnienia agenta, w tym prawo do wypłaty wynagrodzenia prowizyjnego, zatem dochodzone roszczenie niniejszym pozwem jest nienależne. Zaznaczył, że ani przepisy prawa ani umowa łącząca strony nie uzależniały uprawnienia do otrzymywania prowizji od sposobu rozwiązania umowy.

Mając na uwadze treść załącznika nr 1 do umowy pozwany wskazał, że prowizja za zawarcie umowy stanowi jedną z dwóch części prowizji podstawowej, która była płatna w pierwszym roku trwania umowy ubezpieczenia zawartej za pośrednictwem agenta, a dokładnie naliczana jest od inkasa pierwszej składki ubezpieczeniowej. W ocenie pozwanego taka prowizja została w całości wypłacona powódce już w 2005 r. Natomiast od drugiego do dwunastego miesiąca

obowiązki umowy agentowi przysługiwało wynagrodzenie za wykonywanie czynności związanych z kontynuacją umowy ubezpieczenia, a w drugim i kolejnych latach przysługiwała mu tzw. prowizja odnowieniowa. W ocenie pozwanego powódka nie udowodniła wysokości dochodzonego roszczenia. Przedstawione zestawienie prowizyjne za kwiecień 2007 r. odnosi się do prowizji odnowieniowej, a nie prowizji z tytułu zawieranych umów ubezpieczenia, dodatkowo nie wykazał tego wskazany wzór raportu prowizyjnego. Nadto z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powódki dotyczącego wynagrodzenia prowizyjnego za miesiące kwiecień i maj 2010 r.

Odnosząc się do pozostałych twierdzeń pozwu pozwany wyjaśnił, iż obowiązek zachowania lojalności wobec pozwanego ma charakter nadrzędny nad pozostałymi obowiązkami, a okoliczność, iż ani umowa ani pełnomocnictwo nie zawierały klauzuli wyłączności jego zdaniem jest bez znaczenia. Agent już z mocy samego prawa był zobowiązany względem swego mocodawcy do lojalności, a składając ofertę konkurencyjnego ubezpieczyciela dopuścił się działań sprzecznych z interesem pozwanego. Co więcej nie wywiązywał się z obowiązków dotyczących prawidłowej obsługi umów ubezpieczenia.

Pozwany nie zgodził się z twierdzeniem powódki, że brak wyłączności działania na rzecz pozwanego umożliwia powódce informowanie klienta o nowym produkcie innego ubezpieczyciela i wskazał, że było to działanie sprzeczne z obowiązkiem zachowania lojalności wynikającym z art. 760 k.c., jak również z § 5 ust. 4 umowy o współpracy (sprzeciw k. 107 - 113).

W dalszym toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy niniejszej, Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 grudnia 2003 roku I. P. i (...) zawarły umowę o współpracy, na mocy której pozwana zleciła powódce stałe wykonywanie czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego przy zawieraniu na rzecz (...) umów ubezpieczenia, w zakresie określonym umową oraz pełnomocnictwem stanowiącym załącznik do niniejszej umowy (§ 4 ust. 2 umowy, k. 12).

Zgodnie z § 5 ust. 4 postanowiono, że agent zobowiązany był do lojalności wobec (...) i przestrzegania określonych przez strony zasad lojalności (k. 16). Natomiast w ust. 5 strony wskazały przykładowo czynności których wykonywanie przez agenta bez wymaganego upoważnienia stanowiły naruszenie zasad lojalności i jednocześnie rażąco naruszały postanowienia umowy (k. 16).

W oparciu o § 7 ust. 2 umowy wynagrodzenie prowizyjne przysługiwało agentowi, jeżeli w wyniku jego działalności zostanie zawarta umowa ubezpieczenia i ubezpieczający opłaci składkę ubezpieczeniową bądź jej ratę za dany okres, minimalnie za 1 miesiąc kalendarzowy, w wysokości określonej przez (...). Wyplata wynagrodzenia następuje po zaksięgowaniu składki na polisie za dany okres rozliczeniowy i rozpoczęciu okresu ubezpieczenia (k. 18).

Zgodnie natomiast z § 7 ust. 4 umowy zasady wynagradzania agenta oraz tabelę stawek prowizyjnych zawierał załącznik nr 1 do umowy (k. 18).

W § 8 umowy został określony zakaz działań naruszających uczciwą konkurencję, zgodnie z którym agent po rozwiązaniu umowy zobowiązał się nie podejmować żadnych czynności pośrednio lub bezpośrednio zmierzających do rozwiązania umów ubezpieczenia zawartych pomiędzy ubezpieczającymi a (...) albo zaprzestania opłacania przez ubezpieczających składek ubezpieczeniowych. Ponadto agent zobowiązał się do niepodejmowania działań mających na celu rozwiązanie umów o pośrednictwo ubezpieczeniowe zawartych pomiędzy (...) a innymi agentami. Zakaz powyższy miał zastosowanie niezależnie od przyczyn i trybu rozwiązania umowy (k. 19).

Ponadto w § 11 ust. 3 umowy, strony postanowiły, że każdej z nich będzie przysługiwało prawo do rozwiązania umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia w przypadku rażącego naruszenia przez drugą stronę postanowień umowy, a w ust. 5 umowy wskazano, że (...) ma prawo wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku

niewykonywania przez agenta postanowień niniejszej umowy, niezachowania należytej ostrożności w wykonywaniu umowy przez agenta, nieprzestrzegania przez agenta zasad ochrony danych osobowych lub też jakiegokolwiek innego działania agenta na szkodę (...), a w szczególności wykonywania czynności agencyjnych za pośrednictwem osób innych, niż określone w § 2 ust. 3 czy zaprzestania wykonywania czynności określonych w umowie (k. 21).

Strony ustaliły, że z dniem rozwiązania umowy wygasają wszelkie wynikające z niej uprawnienia agenta, w tym wygaśnie prawo do wypłat prowizji, których dzień wymagalności jeszcze nie nastąpił, z wyjątkiem części prowizji związanej z zawarciem umowy ubezpieczenia za pośrednictwem agenta (§ 11 ust. 10 umowy k. 22).

Wysokość i zasady płatności wynagrodzenia prowizyjnego dla agenta określał załącznik nr 1 do umowy o współpracy i w § 2 ust. 1 tego załącznika wskazano składniki wynagrodzenia prowizyjnego. Wynagrodzenie agenta składało się z dwóch części:

1. prowizja podstawowa – płatna jest od inkasa składki ubezpieczeniowej w pierwszym roku trwania umowy ubezpieczenia; składała się z dwóch części:

a) prowizja w wysokości należnej od pierwszej składki ubezpieczeniowej – za pośredniczenie przy zawarciu umowy ubezpieczenia, pod warunkiem, że została za nią opłacona pierwsza składka ubezpieczeniowa; (...)

b) prowizja w wysokości należnej od każdej składki ubezpieczeniowej opłaconej do końca pierwszego roku trwania umowy ubezpieczenia – za wykonywanie czynności związanych z kontynuacją umowy ubezpieczenia w pierwszym roku jej trwania:

2. prowizja odnowieniowa – płatna jest od inkasa składki ubezpieczeniowej za wykonywanie czynności związanych z kontynuacją umowy ubezpieczenia, zawartej za pośrednictwem agenta, o ile taka prowizja jest przewidziana w tabelach prowizyjnych, a od umowy ubezpieczenia została opłacona co najmniej pierwsza składka ubezpieczeniowa w drugim roku jej obowiązywania; prowizja ta jest określana jako procent zainkasowanej składki ubezpieczeniowej należnej w drugim i kolejnych latach trwania umowy ubezpieczenia i naliczana jest po zaksięgowaniu składki ubezpieczeniowej w systemie informatycznym (...); prowizja ta nie podlega zwrotowi; prowizja ta nie przysługuje po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy o współpracy (załącznik nr 1 k. 24).

Wysokość stawki wynagrodzenia przysługującego agentowi od produktu ubezpieczeniowego (...) wynosiła maksimum (...) wynagrodzenia z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia i wykonywania czynności obsługi – prowizja od inkasa, wyrażona w procentach przypisu składki ochronnej należnej (...) z tytułu obowiązywania umowy ubezpieczenia zawartej za pośrednictwem agenta. Przy czym prowizję określał raport prowizyjny podpisany przez agenta i dołączony do wniosku (załącznik nr 1 k. 29).

Przedmiotowa umowa została aneksem z dnia 30 maja 2005 r. zastąpiona nową umową z dnia 9 kwietnia 2005 r. Z dniem 8 kwietnia 2005 r. umowa o współpracy z dnia 31 grudnia 2003 przestała obowiązywać, za wyjątkiem postanowień zawartych w aneksach i załącznikach do tej umowy, o ile aneks z dnia 30 maja 2005 r. nie stanowił inaczej Strony zobowiązały się ją stosować od dnia 9 kwietnia 2005 r. (aneks z dnia 30 maja 2005 r. k. 42).

Przytoczone powyżej postanowienia umowy z dnia 31 grudnia 2003 r. zachowały swoje dotychczasowe brzmienie (umowa k. 31-41).

(...) sp. z o.o. poinformował (...), iż prowadził kompleksową obsługę ubezpieczenia pracowniczego samodzielnie. W drugim jak i w trzecim roku współpracy nie korzystał z pomocy I. P. i E. P. (pismo z dnia 30 marca 2007 r., k. 64).

Co więcej (...) sp. z o.o. poinformował (...), iż w dniu 7 lutego 2007 r. I. P. i E. P. przedstawiły mu drogą elektroniczną ofertę ubezpieczenia pracowniczego w nowym Towarzystwie (...) (pismo z dnia 2 kwietnia 2007 r. k. 65).

Wobec powyższego w dniu 12 kwietnia 2007 r. pozwany rozwiązał z powódką umowę o współpracy zawartą w dniu 31 grudnia 2003 r. oraz wszelkie stosunki prawne łączące strony na podstawie § 11 ust. 3 umowy, w trybie natychmiastowym, powołując się na naruszenie przez powódkę postanowień § 5 ust. 4 umowy (k. 62).

Oświadczenie to I. P. otrzymała w dniu 18 kwietnia 2007 r. (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych kopii dokumentów, które zostały złożone do akt, a niezgodność przedstawionych kopii dokumentów z oryginałem nie była kwestionowana. Jak również w oparciu o niesporne, bowiem wyraźnie, bądź milcząco przyznane twierdzenia stron, które nie budziły wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Spór pomiędzy stronami dotyczył zasadności oraz wysokości części prowizji w związku z wykonywaniem umowy o współpracę.

Sąd pominął dowód z przesłuchania do strony powodowej z uwagi na jej nieusprawiedliwione niestawiennictwo na termin rozprawy w dniu 15 stycznia 2015 r., mimo prawidłowego doręczenia wezwania, zaopatrzonego rygiorem pominięcia dowodu z jej przesłuchania w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie.

Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, zgłoszony w piśmie procesowym z dnia 30 października 2014 r. na okoliczność ustalenia wysokości prowizji przysługującej powodowi za sporny okres, w oparciu o umowy o współpracy z dnia 31 grudnia 2003 r. oraz umowy z dnia 30 maja 2005 r. uznając ten wniosek za spóźniony.

Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z protokołów przesłuchania świadków ze sprawy XVI GC 1347/09, jako wniosek niedopuszczalny. Zgodnie z zasadą bezpośredniości wyrażoną w art. 235 k.p.c. Sąd rozstrzygając sprawę powinien w sposób bezpośredni zetknąć się z materiałem dowodowym, co oznacza, że wszelkie czynności stron i Sądu związane z przeprowadzeniem dowodów powinny być podjęte przed Sądem orzekającym. W niniejszej sprawie nie zaistniały wyjątkowe okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem dowodu z protokołów zawierających zeznania świadków.

Sąd nie prowadził postępowania dowodowego z urzędu. Aktywność Sądu nie może prowadzić do naruszenia zasady kontrydiktoryjności i skutkować wyręczaniem stron z obowiązku przedstawienia dowodów, w szczególności jeżeli jest ona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Obowiązek przedstawienia dowodów ciąży na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 zd. 1 k.p.c.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jako nieuzasadnione należało oddalić.

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania niniejszej sprawy należało zaznaczyć, że nie budziło wątpliwości, że powódka była agentem pozwanego. Usługi swoje wykonywała w oparciu o wiążącą strony umowę o współpracy, która została zawarta w dniu 31 grudnia 2003 r., przy czym aneksem z dnia 30 maja 2005 r. postanowienia tej umowy zostały zastąpione umową z dnia 9 kwietnia 2005 r. Okoliczności te nie były między stronami sporne w jakimkolwiek zakresie.

W ocenie Sądu bezspornym pozostawał również fakt, iż powódka wykonywała na rzecz pozwanego usługi objęte przedmiotową umową, aż do dnia 18 kwietnia 2007 r., to jest do momentu złożenia jej przez (...) oświadczenia o rozwiązaniu umowy oraz wszystkich stosunków prawnych łączących strony ze skutkiem natychmiastowym.

Wobec żądania pozwu (...) w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosło, iż wszystkie należności przysługujące stronie powodowej zostały jej wypłacone. Tym samym pozwany zakwestionował powództwo tak co do zasady, jak i wysokości. Argumentując swoje stanowisko pozwany powołał się na rozwiązanie umowy o współpracę z dnia 31 grudnia 2003

r. oraz wszystkich stosunków prawnych łączących strony opierając się na naruszeniu przez powódkę obowiązku lojalności.

Żądanie pozwu oparte zostało o postanowienia § 11 ust. 11 zd. 2 umowy o współpracy z dnia 9 kwietnia 2005 r. (§ 11 ust. 10 zd. 2 umowy o współpracy z dnia 31 grudnia 2003 r.) i dotyczyło części prowizji związanej z zawarciem umowy ubezpieczenia za pośrednictwem agenta.

Podstawa prawna żądania powódki określona została także w art. 761 § 1 k.c., gdzie wskazano, iż agent może żądać prowizji od umów zawartych w czasie trwania umowy agencyjnej, jeżeli do ich zawarcia doszło w wyniku jego działalności lub jeżeli zostały one zawarte z klientami pozyskanymi przez agenta poprzednio dla umów tego samego rodzaju.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż mimo wskazania podstawy prawnej swojego roszczenia powódka nie tylko nie udowodniła wysokości roszczenia, ale także nie wykazała, że przysługuje jej uprawnienie do skutecznego żądania wypłaty prowizji. Przepisy zawarte w kodeksie cywilnym dotyczące umowy agencyjnej (art. 761 § 1 k.c.) regulujące kwestie prowizji po wygaśnięciu umowy mają charakter względnie wiążący i strony mogą w umowie wyłączyć prawo agenta do takiej prowizji, określić rodzaj należnej prowizji, bądź uzależnić wypłatę od spełnienia określonych warunków. Korzystając z wyżej wskazanego uprawnienia strony w § 2 ust. 1 pkt 2 załącznika numer 1 do umowy wyraźnie wyłączyły prawo agenta do prowizji odnowieniowej z tytułu kontynuacji umów ubezpieczenia po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy agencyjnej. Postanowienia § 2 ust. 1 załącznika numer 1 do umowy o współpracę określiły generalne zasady prawa do wypłaty wynagrodzenia prowizyjnego, które miały zastosowanie także do § 5 tegoż załącznika, w którym wskazano wysokość stawek wynagrodzenia przysługującego agentowi od produktów ubezpieczeniowych zawartych za jego pośrednictwem, to jest w przedmiotowej sprawie produkt ubezpieczeniowy (...).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że doszło do rozwiązania umowy agencyjnej między stronami. Wobec powyższego nie było podstaw prawnych do wypłaty powódce prowizji odnowieniowej za okres po rozwiązaniu umowy o współpracę. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na fakt, iż w umowie zostały określone dwie prowizje, tj. prowizja z tytułu zawarcia umowy za pośrednictwem agenta oraz prowizja związana z kontynuacją umowy przez ubezpieczonego należna za czynności agenta obejmujące obsługę zawartych polis. Po rozwiązaniu umowy z pozwanym powódka nie wykonywała żadnych czynności na rzecz ubezpieczonych, a prowizje z tytułu zawartych wcześniej umów zostały jej wypłacone w pierwszym roku trwania tych umów ubezpieczenia.

Powódka pomimo tego, że nie wykazała, że przysługuje jej uprawnienie do skutecznego żądania wypłaty prowizji, to także w ocenie Sądu nie udowodniła wysokości roszczenia. Przedłożony do akt sprawy dokument „raport prowizyjny do wniosku” stanowi jedynie wzór, jak wskazała sama powódka. Zawiera on jedynie podpis agenta, natomiast nie został opatrzony podpisem kontrahenta, tj. przedstawiciela (...). Jednocześnie we wzorze jest wskazana jedna spółka, tj. (...) sp. z o.o. w W., a powódka domaga się prowizji od zawartych umów również z dwiema innymi spółkami, tj. (...) sp. z o.o. w W. oraz (...) Wytwórnią (...) w W., co do których brak jest jakichkolwiek informacji i przysługujących stawek procentowych z tytułu kontynuacji zawartych umów.

Z dokumentu tego wynika, że wartość procentowa prowizji była zróżnicowana, co pozwala na stwierdzenie, że wysokość prowizji była różna uzależniona od podmiotu z którym zawarto umowę i wynosiła ona: (...). Jednocześnie należy podkreślić, iż konieczność powołania dowodów na tę okoliczność bez wątpienia zachodziła już w pozwie, a przedstawione przez stronę powodową zestawienie prowizyjne za miesiąc kwiecień 2007 r. nie jest jednoznacznym dowodem potwierdzającym wysokość roszczenia, gdyż z braku innych dowodów nie może stanowić przekonywującego dowodu, że strony umówiły się na wysokość prowizji wskazaną przez powódkę.

Co więcej powódka nie wskazała szczegółowego wyczerpania łącznej prowizji na kwotę 130.000,00 zł za wskazane w pozwie okresy obowiązywania umów ubezpieczenia pomiędzy pozwanym, a (...) sp. z o.o. (od stycznia 2008 r. do listopada 2012 r.), (...) S.A. (od stycznia 2008 r. do czerwca 2013 r.) i (...) sp. z o.o. (od stycznia 2008 r. do lipca 2009 r.).

W tym miejscu warto podkreślić, iż zgodnie z art. 6 k.c. „ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne”. Również z art. 232 k.p.c. wynika, iż obowiązek dowodzenia obciąża strony. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zachowana nadal w art. 232 zd. 2 k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie Sądu. Może być ono wykorzystywane tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach zaś Sąd nie może zastępować stron w wypełnianiu ich procesowych obowiązków. Takie działanie Sądu z urzędu może być odbierane jako naruszenie prawa do bezstronnego Sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., sygn. akt V CKN 175/2000, OSP 2001, zes. 7-8, poz. 116). Samo twierdzenie strony nie może zatem stanowić dowodu w sprawie, zwłaszcza że zostało zakwestionowane przez stronę przeciwną.

Należy również podkreślić, iż umowa zawarta między stronami w § 5 pkt 4 i 5 w sposób wyczerpujący wymieniała obowiązki agenta i nie obejmowała zakazu oferowania usług innych firm, co jest oczywiste w zestawieniu z faktem, że powódka działała jako multiagent współpracujący z wieloma towarzystwami ubezpieczeniowymi.

Powódka w dużej części skupiła się na kwestionowaniu podstawy rozwiązania umowy o współpracę poprzez naruszenie przez powódkę § 5 ust. 4 umowy, tj. naruszenie obowiązku lojalności w stosunku do pozwanego. Powyższa okoliczność nie ma jednak przesądzającego znaczenia dla oceny zasadności zgłoszonego przez powódkę roszczenia. Okoliczność naruszenia zasad lojalności byłaby istotna z punktu widzenia oceny skuteczności wypowiedzenia umowy, jednakże w przedmiotowej sprawie powódka nie kwestionowała faktu rozwiązania umowy. Przypisanie powódce złamania zasad lojalności nie stanowi podstaw do oddalenia roszczenia.

Niezależnie od powyższego nawet gdyby uznać, iż oświadczenie o rozwiązaniu umowy było niezasadne i nieskuteczne, to powództwo i tak nie zasługiwałoby na uwzględnienie. Trzeba bowiem zaznaczyć, iż w sprzeciwie pozwany podniósł, iż wszystkie należności przysługujące powódce zostały jej wypłacone, a zatem zakwestionował zarówno zasadę jak i wysokość roszczenia I. P.. Powódka, jak zostało to podkreślone powyżej nie udowodniła, iż należności objęte żądaniem pozwu należały jej się w żądanej wysokości, a więc jest to okoliczność, która warunkowała przedmiotowe roszczenie. W ocenie Sądu skoro powódka wytaczając powództwo uznawała swe roszczenie za słuszne, to winna już na etapie pozwu sformułować wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego – celem ustalenia wysokości roszczenia. Co istotne sprawa niniejsza nie jest pierwszą jaką I. P. skierowała przeciwko stronie pozwanej (sprawa przez Sądem Rejonowym dla W. w W. XVI Wydział Gospodarczy – sygn. akt XVO GC 1347/09), wobec czego nie można uznać, że o obowiązkach wynikających z art. 207 § 6 k.p.c. Regulacja ta podobna jest bowiem do treści przepisu art. 479⁽¹²⁾ § 1 k.p.c. Pełnomocnik powódki wskazał wprawdzie, iż powodem powołania biegłego sądowego jest okoliczność złożenia wykazów przez pozwanego oraz stan zdrowia powódki. Jednakże Sad doszedł do przekonania, że taka argumentacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem wykaz został złożony na wniosek powódki zgłoszony w pozwie, natomiast stan zdrowia powódki nie wpływa na kwestię oceny dokumentów i ewentualnej potrzeby powołania biegłego.

Na marginesie należy również wskazać, iż niezasadnym był zarzut pozwanego odnośnie powagi rzeczy osądzonej, albowiem niniejsze powództwo zostało oparte na innej podstawie faktycznej niż poprzednio zakończone sprawy.

Z powyższych przyczyn Sąd powództwo oddalił w całości.

Z uwagi na to, że pozwany w całości wygrał sprawę o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., z którego wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę 3.617 złotych składają się: kwota 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349) oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z powyższych względów i na podstawie powołanych przepisów prawa należało orzec jak w sentencji.

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)